

π. Χαράλαμπος-Λίβυος Παπαδόπουλος: Η αληθινή σχέση με τον εαυτό μας ξεκινάει όταν έχουμε πιάσει πάτο!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Η πραγματικότητα της ζωής μου είναι ότι θα αστοχήσω, θα πέσω, θα αμαρτήσω, θα σφάλω, θα παραπονεθώ, θα πληγωθώ, θα ξανασηκωθώ, θα ξαναπέσω κι αυτό όλο ονομάζεται ζωή.

Στο “Ενοριακό Αρχονταρίκι” του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει... του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ο Πρωτοπρεσβύτερος Σπ. υρίδων Τσιμούρης, Θεολόγος, φιλοξένησε την Δευτέρα 19 Νοεμβρίου, τον Πρωτοπρεσβύτερο Χαράλαμπο – Λίβυο Παπαδόπουλο, Θεολόγο, συγγραφέα, Εφημέριο του Ιερού Ναού Αγίας Ειρήνης Ηρακλείου Κρήτης, σε μία συζήτηση με θέμα «Δεν την παλεύω κάστανο...».

Αν θέλει να είναι κανείς ειλικρινής με τον εαυτό του και την πραγματικότητα της ζωής, θα συνομολογήσει τον τίτλο της συζήτησης, συμφώνησαν οι δύο συνομιλητές.

Γιατί όντως η περιπέτεια της ύπαρξης μέσα στον κόσμο, είναι μια πάρα πολύ δύσκολη περιπέτεια, η οποία και πολλάκις είναι πάρα πολύ οδυνηρή.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, τόνισε ο π. Χαράλαμπος, μας λένε ότι όντως τόσο οριακή είναι η πραγματικότητα, εάν δεν υπάρχει Χριστός.

«Μία ζωή δίχως Χριστό, χωρίς την δυνατότητα να ελπίζω στο νόημα της ιστορίας που αποκτάται με την ανάσταση του Χριστού, είναι μια ζωή γεμάτη από πόνο, δυσκολίες, δοκιμασίες, αποτυχίες».

Ο άνθρωπος βιώνει αυτήν την ελλειμματικότητα του. Ένας άνθρωπος που έχει επίγνωση, καταλαβαίνει ότι ριζικά μέσα του, δομικά, είναι ελλειμματικός, ότι κάτι του λείπει.

Και ζητάει να γεμίσει το κενό αυτό της ύπαρξης του, αυτό το κομμάτι που του λείπει από την ολοκλήρωση.

Η ομορφιά της ύπαρξης της ζωής, συνέχισε, είναι ότι ενώ μετέχουμε όλοι στην ανθρώπινη φύση, ταυτοχρόνως είμαστε και απόλυτα μοναδικοί.

Ο άνθρωπος ακόμη και στην πιο ανούσια ή καταστροφική του πράξη, δεν την πράττει εάν δεν βρίσκει ένα νόημα.

«Η αληθινή σχέση με τον εαυτό μας ξεκινάει όταν έχουμε πιάσει πάτο! Όταν απεκδυθεί ο άνθρωπος την ψευδή παντοδυναμία του. Όταν αρχίσει να διαλύεται και να αποσυντίθεται το υπερεγώ.

Να αισθανθεί ότι οι επιλογές του είναι καταστροφικές. Να έχει συναίσθηση ότι έχει φτάσει σε έναν κορεσμό καταστροφικών επιλογών για το πρόσωπο του. Τότε αρχίζει η πραγματική σχέση με τον εαυτό μας.»

Στο Ευαγγέλιο ο Χριστός λέει ότι για να βρεις την ψυχή σου πρέπει να την χάσεις. Τι είναι αυτό το χάσιμο για το οποίο μιλάει ο Χριστός;

Σημαίνει ακριβώς ότι πρέπει να βγεις από αυτές τις ψευδαισθήσεις, τις αυταπάτες που έχεις δημιουργήσει γύρω από τον εαυτό σου.

Οπότε σε μια βαθιά πτώση, σε μια δοκιμασία, κάπου εκεί ξεκινάει η αληθινή σχέση με τον εαυτό μας. Σε αυτό το ξεγύμνωμα που αισθάνεται ότι κρυώνει σε αυτήν την υπαρξιακή μοναξιά. Χωρίς αυτό να είναι απόλυτο.

Στην όντως συνάντηση με τον αληθινό Θεό, δεν έχουμε ούτε τις αρετές μας μαζί, είμαστε τελείως γυμνοί.

«Το να χτίσεις ένα νέο εαυτό εν Χριστώ, έχει ένα κόστος, έναν σταυρό, ένα τίμημα. Τα προβλήματα στον χριστιανικό μας αγώνα δεν εξαφανίζονται, αλλά μεταμορφώνονται.»

Είναι πολύ σημαντικό να το καταλάβουμε, γιατί θα αποφύγουμε την απελπισία του να περιμένεις να πάνε όλα καλά στη ζωή σου και να μην πηγαίνουν».

Η πραγματικότητα της ζωής μου είναι ότι θα αστοχήσω, θα πέσω, θα αμαρτήσω, θα σφάλω, θα παραπονεθώ, θα πληγωθώ, θα ξανασηκωθώ, θα ξαναπέσω κι αυτό όλο ονομάζεται ζωή, τόνισε ο π. Χαράλαμπος.

Όμως έχω τη δυνατότητα εν Χριστώ να τους δίνω άλλα νοήματα αυτών των πραγμάτων και να παίρνουν άλλη διάσταση.

Σαφέστατα χρειάζεται άσκηση και μια δική μας μετοχή στον αγώνα κατά των παθών και του καταστροφικού και νάρκισσου εαυτού μας.

Κι όπως παρατήρησε, όταν κάνεις άσκηση πονάς, ματώνεις. Η διαφορά της κατά Χριστόν ασκήσεως είναι ότι αυτό έχει χαρά μέσα του.

«Η άσκηση είναι βασικός πυλώνας για να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις να έρθει

η χάρις του Θεού μέσα μας και να βρει προετοιμασμένη την ύπαρξη μας για να σκηνώσει το Πνεύμα του Θεού, αλλά μια άσκηση που θα είναι καρπός, αποτέλεσμα και ενέργεια έρωτος προς τον Θεό.

Χωρίς την Χάρη του Θεού δεν μπορούν να γίνουν ουσιαστικές, υπαρξιακές αλλαγές.»

Η σχέση με τον άλλον έχει θεραπευτικές διαστάσεις. Στη σχέση με τον άλλον, θα δω τον εαυτό μου, τα όρια μου, τις αντοχές μου. Θα δω τις δυνατότητες της υπάρξεώς μου να αγαπήσει, να θυσιαστεί, να ταπεινωθεί, να συμπαρασταθεί.

Το να αναγνωρίζω την αδυναμία μου και τις αποτυχίες μου, δεν σημαίνει ότι ακυρώνω τον εαυτό μου.

Δεν με φοβίζει η ελλειμματικότητά μου, δεν με τρομάζει που δεν είμαι τέλειος. Αγωνίζομαι όμορφα και απαλά. Αποδέχομαι τα σκοτεινά σημεία της πραγματικότητας μου και προσπαθώ να συμφιλιωθώ και να τα φωτίσω με την χάρη του Χριστού.

Αν εγώ αναγνωρίζω στον εαυτό μου ότι είμαι αδύναμος, μπορώ να περιμένω από τον άλλον να είναι τέλειος;

Στηλιτεύω το κακό, χωρίς να ακυρώνω τον άνθρωπο και χωρίς να στηλιτεύω το πρόσωπο. Ο στόχος μου δεν είναι να πλήξω το πρόσωπο του άλλου ανθρώπου, να καταλάβω και να στηλιτεύσω το λάθος, την αμαρτία.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας κάνουν σαφή διαφοροποίηση ανάμεσα στο πρόσωπο και την αμαρτία. Ήταν πολύ διακριτικοί όταν έκαναν διορθωτικές επεμβάσεις στη ζωή των άλλων, με πολύ σεβασμό, με πολύ αξιοπρέπεια.

Και πριν το τέλος σημείωσε:

«Οι αλλαγές στην πνευματική ζωή και τον χώρο τον ψυχικό, γίνονται με πολύ αργούς και αδιόρατους ρυθμούς, σε ένα βάθος χρόνου. Με σεβασμό απέναντι στον εαυτό μου και τον άλλον.

Η σχέση με τον Θεό είναι μία δύσκολη σχέση γιατί έχουμε να κάνουμε με έναν ζωντανό Θεό που ανταποκρίνεται. Υπάρχει μια αλληλεπίδραση, σχετιζόμαστε.

Πολλές φορές θα μου φανερωθεί με τον τρόπο του, αλλά πολλές φορές θα κρυφτεί κιόλας και θα φανεί ως απών σε πολύ οριακές στιγμές για εμένα.

Δεν είναι μια εύκολη σχέση, αλλά είναι μια χαριτωμένη και ευλογημένη σχέση.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Τη συζήτηση μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ: